

*Dočasný vztah?
Aspoň v tom
majú jasno.*

VI KEELANDOVÁ

LETNÝ NÁVRH

İKAR

VI KEELANDOVÁ

**LETNÝ
NÁVRH**

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Vi Keeland
THE SUMMER PROPOSAL

Copyright © 2022. THE SUMMER PROPOSAL by Vi Keeland
Translation © 2023 by Andrea Vargovčíková
Cover Model: Michael Yerger
Photographer: Rodolfo Martinez
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8830-0

*Každá žena raz stretne muža,
na ktorého nikdy nezabudne,
a zažije leto, keď sa to všetko začalo.*

Prvá kapitola

GEORGIA

„Čo si dáte?“ spýtal sa ma barman a položil pred mňa servítku.

„Ehm... objednám si neskôr, čakám spoločnosť.“

Poklopkal hánkami po bare. „Fajn. Budem mať oči na stopkách, a keď si k vám niekto prisadne, hneď som pri vás.“

Zvrtol sa na odchod. V tej chvíli som si to rozmyslela. „Počkajte!“ zdvihla som ruku ako usilovná žiačka.

S úsmevom sa otočil. „Zmenili ste názor?“

Prikývla som. „Chcela som byť zdvorilá, lebo mám rande naslepo, no asi si predsa len niečo dám. Som dosť nervózna.“

„Dobrý nápad. Čo vám nalejem?“

„Pinot grigio, prosím. Ďakujem.“

Zanedlho sa vrátil s veľkým pohárom a oprel sa lakťom o bar. „Takže rande naslepo?“

Chlipla som si vína a s povzdychom prikývla. „Mamina sedemdesiatštyriročná kamarátka Frannie mi dohodila prasynovca. Vraj síce v ničom nevyniká, zato je veľmi milý. Máme sa stretnúť o pol šiestej. Prišla som skôr.“

„Skúšate takéto rande prvý raz?“

„Vlastne druhý. Prvý raz som sa na to dala pred siedmimi rokmi. A doteraz som sa z toho spamätávala, ak mi rozumiete.“

Barman sa zasmial. „Bolo to až také zlé?“

„Vraj komik. Myslela som si, že stretnutie s niekým, kto sa živí rozosmievaním ľudí, sa nemôže skončiť fiaskom. Lenže ten chlap si priniesol marionetu. Jeho humor sa zakladal na bruchovravectve. Odmietal sa so mnou rozprávať priamo – trval na tom, že sa musím rozprávať s tou bábkou. Mimochodom, volal ho Nechutný Dave a každá druhá veta z jeho úst bola vulgárna. Len na okraj, ten chlap aj tak ustavične pohyboval ústami, takže zasa až taký dobrý bruchovravec nebol.“

„No zbohom,“ zachechtal sa barman. „Fakt neviem, či by som sa po takom zážitku dal nahovoriť na ďalšie rande naslepo. Ani po rokoch.“

Vzdychla som. „Už to ľutujem.“

„Ak sa tu zjaví chlapík s marionetou, zachránim vás.“ Ukázal na chodbu za sebou. „Poznám všetky núdzové východy. Prepašujem vás von.“

Usmiala som sa. „Ďakujem.“

K baru si sadla dvojica, preto sa barman pobral k nej a ja som sa znova zadívala na vchod. Úmyselne som si sadla dozadu, aby som mala dobrý výhľad a uvidela ho skôr než on mňa. Niežeby som plánovala vziať nohy na plecia, keby nebol pekný. Nechcela som, aby zbadal môj sklamaný výraz. Nevieť sa dobre pretvarovať.

O chvíľu sa dvere otvorili a zjavil sa v nich úžasný muž. Ako vystrihnutý z reklamy na pánsku kolínsku. Priam som ho videla, ako sa vynára z krištáľovo modrého karibského mora. Moja radosť trvala len dovtedy, kým som si uvedomila, že nie je tým, na koho čakám.

Frannie opísala Adama ako počítačového maniaka. A takmer na každú otázku, ktorú som jej položila, odpovedala: „Taký priemer.“

Aký je vysoký? Taký priemer.

Je pekný? Taký priemer.

Akú má postavu? Taký priemer.

Tento muž bol vysoký, mal široké plecia, veľké modré oči, ostro rezanú sánku, trochu strapaté tmavé vlasy, ktoré sa mu však skvele hodili, a pod jednoduchou košeľou a nohavicami som šípila jemne opálenú pokožku. Frannie by musela byť šibnutá, keby ho považovala za priemer.

Vlastne...

Jasné!

Áno, Frannie je trochu... svojská. Keď som sa minule vybrala za mamou na Floridu, zašli sme s Frannie na obed. Bola oranžová ako tekvica od samoopaľovacieho krému, ktorý si kúpila cez teleshoppingový kanál. A celé popoludnie nám nadšene vykladala o výlete do Roswellu v Novom Mexiku, kde sa konalo zhromaždenie fanúšikov lietajúcich tanierov.

Ibaže tento muž naozaj nevyzeral ako počítačový maniak. A predsa pohľadom blúdil po miestnosti, a keď sa ním pristavil na mne, na tvári mu zahral úsmev.

Jamky na lícach.

A aké výrazné!

Prepánajána! Srdce mi poskočilo.

Žeby sa na mňa predsa len usmialo šťastie?

Očividne áno, pretože zamieril ku mne. Asi som sa mala tváriť nezúčastnene a decentne odvrátiť zrak, no nedokázala som to.

„Adam?“

Mykol plecami. „Iste.“

Zvláštna odpoveď. Pre ten široký úsmev a jamky na lícach som však neuvažovala jasne.

„Rada ťa spoznávam. Som Frannie. Georgia je mama kamarátka,“ predstavila som sa a vzápätí pokrútila hlavou. „Pardon. Je to presne naopak. Som Georgia. A Frannie je tá kamarátka.“

„Teší ma, Georgia.“

Podal mi ruku, a keď som mu vložila do dlane tú svoju, mala som pocit, že ju mám... maličkú.

„Rozhodne nevyzeráš, ako som čakal. Frannie ťa vôbec nevystihla.“

„Lepšie alebo horšie?“

Žartuje? „Opísala ťa trochu ako čudáčku.“

Prisadol si ku mne. „Na prvom rande sa k tomu zvyčajne nepriznávam, no zbieram postavičky z *Hviezdnych vojen*.“ Vytiahol čosi z vrečka. „A jednu z nich takmer vždy nosím so sebou. Pre šťastie.“

Otvoril veľkú dlaň, na ktorej sa zaskvel maličký Yoda. Položil ho pred mňa. Zavanula ku mne jeho kolínska. Hm, nielenže dobre vyzerá, ale aj dobre vonia. Musí mať nejakú chybu.

„Netuším, prečo ženy neznášajú *Hviezdne vojny*,“ podotkol. „A mužov, ktorí nosia filmové figúrky.“

„Mne sa *Hviezdne vojny* páčia.“

Položil si ruku na srdce. „Nádherná žena, ktorá má rada *Hviezdne vojny*? Vykašlime sa na formality, sadnime na lietadlo do Vegas a vezmeme sa.“

Zasmiala som sa. „To neznie zle. Len dúfam, že nie si bruchovravec.“

Prekrižoval sa. „Stačia tie *Hviezdne vojny*.“

Pristúpil k nám barman a Adam si objednal diétnu kolu. Načisto mi vzal vietor z plachát.

„Nedáš si kokteil alebo víno ako ja?“

Pokrútil hlavou. „Kiežby som mohol, no idem ešte do práce.“

„Teraz večer?“

Prikývol. „Veru. Škoda, o chvíľu musím letieť.“

Myslela som si, že pôjdeme na večeru, no Frannie to možno zle pochopila.

„Aha, dobre,“ silene som sa usmiala.

Adam ma očividne prekukol.

„Prisahám, že si nevymýšľam. Práca nepustí. Ani nevieš, ako rád by som ostal. Je priskoro pýtať sa ťa, či sa ešte stretneme?“

Srkla som si vína. „Hm... neviem. Na prvom rande sa obyčajne snažím muža spoznať, aby som vylúčila sériových vrahov a bláznov. Ako mám zistiť, či nie si ďalší Ted Bundy?“

Adam si pošúchal strnisko na brade a pozrel na hodinky. „Mám asi pätnásť minút. Vykašlime sa na nezáväznú rečičku. Pýtaj sa ma na čokoľvek.“

„Na čokoľvek?“

Mykol plecami. „Som ako otvorená kniha. Začni.“

Prehltla som víno a otočila sa k nemu celým telom. „Dobre. No chcem ti vidieť do očí, kým ťa budem smažiť. Nedokážem síce presvedčivo klamať, no dokážem v ľudoch čítať.“

Usmial sa a natočil sa ku mne. „Do toho.“

„Dobre. Bývaš s mamou?“

„Nie, slečna. Dokonca ani nebývame v tom istom štáte. Ale každú nedeľu jej volám.“

„Zatkli ťa už?“

„Iba počas vysokej školy za verejné pohoršenie. Skladali sme prísahu bratstvu a úloha znela, aby sme prešli centrom mesta nahí. Zastavila nás skupinka dievčat, vraj či vieme krútiť obručou okolo pása. Nikto okrem mňa sa pri nich nepristavil. Mal som ich za zbabelcov. Ibaže nezdrhli pred babami, ale pred policajtom, ktorý vyšiel z neďalekého obchodu. Ja jediný som si ho nevšimol.“

Rozosmiala som sa. „A dokážeš krútiť obručou okolo pása?“

Žmurkol na mňa. „Iba nahý. Predvediem ti to?“

Naširoko som sa usmiala. „Verím ti.“

„Škoda.“

„Kedy si mal naposledy sex?“

Úsmev na tvári mu po prvý raz ochabol. „Pred dvoma týždňami. Použiješ to proti mne?“

Pokrútila som hlavou. „Nie. Cením si úprimnosť. Mohol si mi zaklamať.“

„Čo ešte ťa zaujíma?“

„Mal si vzťah?“

„Dva. Prvý na univerzite, trval rok. Druhý rok a pol. Ten sa skončil pred dvoma rokmi.“

„Prečo?“

„Na univerzite preto, lebo som mal dvadsať a... nuž, to obdobie svojho života považujem za dosť bláznivé. A pred pár rokmi preto, lebo sa chcela vydávať, založiť si rodinu a ja som na to nebol pripravený.“

Ukazovák som si počukala po spodnej pere. „Hm... A to si mi pred chvíľou navrhol svadbu vo Vegas.“

Uškrnul sa. „Ohŕňala nos nad *Hviezdnymi vojnami*.“

Rozosmiali sme sa a až po chvíli sme si všimli, že k nám pristúpil nejaký muž. Napadlo mi, že je to asi

Adamov známy, preto som sa naňho zdvorilo usmiala. Prihovoril sa však mne.

„Prepáčte, že ruším, ale nie si Georgia Delaneyová?“
„Som.“

Usmial sa. „Som Adam Foster. Frannie mi ukázala tvoju fotku, no bola z maškarného bálu.“ Ukázal si na bok hlavy a zakrúžil rukou. „Bola si prezlečená za princeznú Leiu. Vlasy si mala vypnuté do drdolov na bokoch, takže si vyzerala trochu inak než teraz.“

Zachmúrila som sa. „Adam?“

Muž sa zatváril rovnako zmätene ako ja. „Áno.“

Naozaj vyzeral ako ten, koho som očakávala: obnosené hnedé tvídové sako, vlasy sčesané nabok, jednoducho priemerný chalan, akých pracujú na IT oddelení hoci ktorej firmy desiatky. Ale...

Ak je to Adam, kto je potom ten druhý?

S očakávaním som sa pozrela na muža vedľa seba, a čakala na reakciu. Aj prišla, ibaže úplne iná, než som predpokladala.

„Naozaj si sa prezliekla za princeznú Leiu?“

„Áno, ale...“

Adam, alebo kto to vedľa mňa sedel, si priložil prst na pery a otočil sa k mužovi. „Dáte nám minútku?“ požiadal ho.

„Ehm... iste.“

Len čo sa priemerný Adam vzdialil, oborila som sa na príťažlivého Adama. „Dopekla, a ty si kto?!“

„Prepáč. Volám sa Max.“

„Máš vo zvyku vydávať sa za niekoho iného?“

Pokrútil hlavou. „Len... zbadal som ťa tu, keď som šiel okolo. Zapáčil sa mi tvoj úsmev. Chcel som sa ti predstaviť, no ukázalo sa, že na niekoho čakáš. Asi som

spanikáril, že sa so mnou nebudeš baviť, keďže nie som Adam. Tak som ťa v tom nechal.“

„A čo keby skutočný Adam neprišiel? Hral by si sa na Adama aj na druhom rande?“

Max si prehrabol vlasy. „Tak ďaleko som sa v úvahách nedostal.“

Inokedy by ma to našťvalo, no v skutočnosti ma sklámalo, že Max nie je Adam. Zafungovala medzi nami chémia. A ani si nepamätám, kedy naposledy som sa s cudzím človekom tak smiala.

„Klamal si vo všetkom? Máš vôbec rád *Hviezdne vojny*?“

Zdvihol ruky. „Jediné, čo nie je pravda, je to meno. Prisahám.“

Vzdychla som si. „Dobre, Max, ďakujem za pobavenie. No nerada by som nechala čakať toho, kvôli komu som sem prišla.“

Zamračil sa, ale prikývol a vstal. „Rád som ťa spoznal. Predpokladám, že vypýtať si od teba číslo by bol vrchol drzosti.“

Uprene som sa naňho pozrela. „Nemýliš sa. Prajem ti príjemný večer, Max.“

Chvíľu na mňa hľadel, potom vytiahol z peňaženky stodolárovku a hodil ju na bar. „Podobne, Georgia. Bolo mi s tebou fakt príjemne.“

Max sa pobral preč, no po pár krokoch sa vrátil. Znova vybral peňaženku, ibaže tentoraz z nej vybral akúsi vstupenku a položil ju pred o mňa. „Vážne by som ťa rád videl. Ak zistíš, že ten chlap nestojí za veľa, alebo zmeníš názor, sľubujem, že ťa už nikdy nebudem klamať.“ Ukázal na lístok. „Keby si mi predsa len dala druhú šancu, o pol siedmej ma nájdeš na hokejovom zápase v *Gardene*.“

Myslel to úprimne, no ja som prišla na stretnutie s druhým. Nehovoriac o tom, že ma naozaj sklamal. Pokrútila som hlavou. „To asi nie.“

Max smutne prikývol a odišiel. Nemala som čas zaoberať sa zvláštnym pocitom premrhanej šance, ktorý sa ma zmocnil. Len čo mi zmizol z dohľadu, už stál pri mne ten, na koho som naozaj čakala.

Silene som sa usmiala. „Prepáč. No museli sme niečo doriešiť.“

„To nič,“ usmial sa. „Teší ma, že ťa nebalil a nemusel som brániť tvoju česť. Bol to hotový obor.“ Skutočný Adam si ku mne prisadol. „Objednám ti ešte víno?“

„Iste. Ďakujem.“

„Takže... zrejme máš rada *Hviezdne vojny*.“

„Ehm? Aha. Ten kostým.“

Adam ukázal na bar. „A tento malý Yoda.“

Pozrela som sa naňho. Max si tu zabudol svoju postavičku Yodu. Nosil ho vo vrecku, takže o *Hviezdnych vojnách* asi neklamal. Ibaže by to bola rekvizita, ktorú používa, keď sa vydáva za niekoho iného a neznámym ženám pri bare ťahá medové motúzy popod nos.

Pravý Adam mi rozprával o umelej inteligencii. Nemalo to konca-kraja.

Po sklamaní s Maxom som sa pokúšala sústrediť na Adama, no vedela som, že toto bude naše prvé a posledné rande, skôr než sme dopili víno. Bol milý, lenže iskra, ani fyzická, ani psychická, medzi nami nepreskočila. Nezaujímali ma počítače ani bitcoiny a jeho zasa nezaujímali ani jeden z mojich koníčkov ako turistika, cestovanie a čiernobiele filmy. Dokonca offrlal kino.

Čo za človeka nemá rád pukance a litre koly pri sledovaní filmu na veľkom plátne? A to nehovorím o tom, že keď som mu povedala o svojej práci, vyhlásil, že má alergiu na kvety.

Preto som slušne odmietla dezert, keď prišla čašníčka.

„Určite si nedáš kávu?“ zapochyboval Adam.

Pokrútila som hlavou. „Skoro ráno vstávam do práce. Kofeín poobede u mňa neprichádza do úvahy, inak by som celú noc nezažmurila oka. Ale ďakujem.“

Prikývol, no tváril sa rozčarovane.

Vyšli sme z reštaurácie. Ponúkol sa, že mi zavolá taxík. Aj ten som zamietla, veď bývam len o osem blokov ďalej. Natiahla som k nemu ruku, aby som mu naznačila, že náš spoločný večer sa chýli ku koncu.

„Adam, rada som ťa spoznala.“

„Aj ja teba. Hádám by sme sa mohli... ešte niekedy stretnúť, čo povieš?“

Keby sa z neho vykľul kretén, bolo by oveľa ľahšie odbiť ho, nech si druhé rande vyhodí z hlavy. No pri milých mužoch som s tým mala problém. Mykla som plecami. „Hádám hej. Opatruj sa, Adam.“

Zima nepoľavovala ani teraz, koncom apríla, jar bola v nedohľadne. Čakala som na križovatke na rohu pri reštaurácii a odolávala silným poryvom vetra. Strčila som si ruky do vreciek a zavadila o čosi ostré. Vytiahla som to.

Yoda.

Plastové uši mal špicaté, z ľavého kúsok chýbal. Celkom som zabudla, že som si ho strčila do vrecka, keď sme sa s Adamom presunuli od baru k stolu. Pozrela som sa na figúrku a vzdychla. *Bože, prečo som nemala mať rande naslepo s tvojím majiteľom?*

Už dávno mi pri žiadnom mužovi nelietali motýle v bruchu – minimálne nie odvtedy, čo som spoznala Gabriela.

Je Yoda znamenie? Naskočila zelená. Prešla som niekoľko blokov pohrúžená do myšlienok.

Naozaj je také hrozné, že sa hral na Adama? Ak vravel pravdu, urobil to iba preto, aby sa mi prihovril. Uznávam, keby sa mi predstavil ako Max, nedovolila by som mu prisadnúť si. Zdvorilo by som ho odmietla s tým, že na niekoho čakám, aj keď vyzeral úžasne. Takže som mu to vlastne ani nemohla vyčítať... Asi.

Mierila som na Druhú avenue, kde bývam, a tak som zastala na červenej na rohu Dvadsiatej deviatej a Siedmej ulice. Pozrela som sa doprava a zbadala neónový nápis. *Madison Square Garden*. Toto už rozhodne je znamenie. Yoda, aréna, ktorú spomenul falošný Adam... dvojnásobné znamenie.

Pozrela som na mobil. O desať pol deviatej. Mal tam byť o pol ôsmej, no zápas trvá niekoľko hodín. Pôjdem tam?

Hrýzla som si peru. Naskočila zelená. Ľudia okolo mňa sa pohli, no ja som nehybne civela na Yodu.

Kašľať na to!

Prečo nie?

Čo tým stratím?

V najhoršom prípade počiatočná chémia už vyprchala a zistím, že falošný Adam sa vyžíva v klamstvách. Alebo... iskra, ktorá medzi nami preskočila, povedie k rozptýleniu, o ktoré mi ide. A to sa nedozviem, kým to neskúsim.

Vo výbere mužov som zväčša konzervatívna. A kam som to dopracovala! Mám dvadsaťosem rokov a som

vorkoholička, ktorá randí naslepo s príbuznými mami-nej kamarátky. Kašľať na to, idem tam.

Keď som sa už rozhodla, nemohla som sa dočkať stretnutia. Do *Madison Square Garden* som doslova utekala, nehľadiac na lodičky, v ktorých chodím do práce. Pri vchode som podala zriadencovi lístok a on mi šiel ukázať sedadlo.

Cestou ku vchodu štadióna som sa ustavične obzerala. Zistila som, že som priveľmi vyfintená. Väčšina divákov mala pulóver a džínsy. Niektorí muži boli dokonca do pol pása nahí a potetovaní. A ja som sem nabehla v krémovej hodvábnej blúzke, úzkej červenej sukni a obľúbených lodičkách od Valentina. Ešteže aj Max je vyparádený.

Nevšímala som si číslo radu na lístku, než som ho podala zriadencovi, no sedadlá museli byť na veľmi dobrom mieste, lebo sme zostupovali až k ľadovej ploche. Pri prvom rade natiahol ruku. „Nech sa páči. Sedadlo číslo dva.“

„To ma podrž! Prvý rad, priamo uprostred.“

Vedľajšie sedadlo však bolo prázdne. Maxa nikde. „Nevideli ste náhodou toho, čo sedí vedľa mňa?“ spýtala som sa.

Chlapík mykol plecami. „Vôbec. Asi neprišiel. Užite si zápas, slečna.“

Dívala som sa na prázdne sedadlá. Nepočítala som s tým, že nepríde. Mohla som ho však podozrievať, že sa na mňa vykašľal, keď ani nevedel, či prídem? Sotva. No mohla som sa posadiť a počkať naňho. Vravel, že musí ísť do práce, tak mu možno do toho niečo prišlo a mešká. Alebo je možno na záchode, alebo trčí v rade na pivo.

Z druhej strany si ku mne prisadla žena. Usmiala sa na mňa. „Zdravím. Prišli ste sa pozrieť na Yearwooda?“

Dnes je vo forme, strelil už dva góly. Škoda, že na ďalšiu sezónu si ho už neudržia.“

Pokrútila som hlavou. „Och, nie, vlastne sa tu mám s niekým stretnúť. Na hokeji som ešte nebola.“ Sotva som to dopovedala, do plexiskla priamo predou mnou vrazili dvaja hokejisti. Nadskočila som a žena sa zasmiala.

„To sa deje často. Zvyknete si.“ Natiahla ku mne ruku. „Som Jenna. Tomassova manželka,“ ukázala na klzisko. „Toho s číslom dvanásť.“

„Fíha! Takže na svojom prvom zápase sedím vedľa najpovolanejšej osoby.“ Položila som si ruku na hrud'. „Som Georgia.“

„Georgia, ak vám niečo nebude jasné, pokojne sa ma spýtajte.“

Nasledujúcich dvadsať minút som sa usilovala sledovať zápas, no stále som sa obzerala, či neuvidím schádzať po schodoch Maxa. Bohužiaľ, neobjavil sa. O deviatej mi už bolo jasné, že strácam čas. Skoro ráno ma čakalo pracovné stretnutie, a tak som sa rozhodla zdvihnúť kotvy. Časomer ukazoval necelú minútu do konca druhej tretiny, rozhodla som sa teda, že počkám, aby som cestou k východu nebránila ľuďom vo výhľade. Fanúšikovia vyzerali oddaní hokeju telom aj dušou.

Deväť sekúnd pred koncom tretiny jeden z hokejistov skóroval a štadión doslova vybuchol. Všetci vyskočili na nohy a ja s nimi, no iba preto, aby som si obliekla sako. Naklonila som sa k Jenne: „Môj sused asi nepríde, tak idem. Bavte sa.“

No keď som sa zvrtila na odchod, upútala ma obrovská obrazovka nad klziskom. Hráč, ktorý skóroval, držal nad hlavou hokejku a tešil sa, spoluhráči ho po-

tľapkávali po hlave. Tvár mu síce zakrývala prilba, ale tie oči... Tie poznám! Hráč si vybral chránič zubov, zamával ním a usmial sa rovno do kamery.

Jamky na lícach.

Výrazné jamky na lícach.

Vypleštila som oči.

Nie... to nemôže byť on.

Civela som na obrazovku s otvorenými ústami, až kým z nej tvár nezmizla.

Žena vedľa mňa sa upokojila. „Vidíte? Vravela som, že je vo forme. Ak je toto váš prvý zápas, nemohli ste si vybrať lepšie. Hetrik hneď v prvej tretine, to sa len tak nevidí. Yearwood má zatiaľ najlepšiu sezónu v kariére. Škoda, že jeho tím nie.“

„Yearwood? Tak sa volá ten, čo práve strelil gól?“

Jenna sa zasmiala. „Hej. Kapitán tímu a momentálne asi najlepší hráč NHL. A je jasné, prečo ho volajú fešák, však?“

„Ako sa volá krstným menom?“

„Max. Myslela som si, že ho poznáte, keď sedíte na jeho mieste.“

„Hej, fešák. Hľadáš niekoho?“

Max vyšiel zo šatne. Pozrel sa doprava, doľava, no nevšimol si, že sedím na lavičke oproti dverám.

Potom však pohľadom pristál na mne a tvár mu rozžiaril úsmev. Vedel, že som bola na zápase. Tesne pred druhou prestávkou prikorčuľoval ku mne a zabúchal na plexisklo. Nevedel však, že Jenna mi vybaví vstup k šatniam.

„Čakala si...“

Vytiahla som z vrecka Yodu a podala mu ho. „Musím ti ho vrátiť. Vravel si, že si poverčivý.“

Vzal si ho, no strčil mi ho späť do vrecka. Potom si preplietol so mnou prsty. „Som. Práve som podal najlepší výkon v kariére. Hádaj, kde bude odteraz Yoda na každom zápase.“

„Kde?“

„Vo vrecku môjho dievčaťa, ktoré sedí na mojom sedadle.“

„Aha, takže už som tvoje dievča?“

Zahojdal našimi spojenými rukami. „Možno zatiaľ nie. Ale noc je ešte mladá.“

„Je takmer jedenásť a ráno vstávam do práce,“ zaváhala som.

Max mi hľadel do očí. Žalúdok sa mi scvrkol. Priložil si moju ruku k perám a pobožkal mi ju.

„Som rád, že si prišla,“ povedal. „Nebol som si istý, či ťa ešte uvidím.“

„Naozaj?“ naklonila som hlavu. „Mám taký zvláštny pocit, že vždy dostaneš, čo chceš.“

„Čo je na tom zlé? Možno preto, lebo sa nedám tak ľahko odradiť. Zabojujem o to, čo chcem.“

„Zabojoval si aj o ženu, s ktorou si pred dvoma týždňami spal?“

Max sa zasmial a pokrútil hlavou. „S tebou je to ťažké, čo?“

„Čo keby som ti povedala, že sladkými rečičkami ma do postele nedostaneš?“

Veľavravne sa na mňa pozrel. „Nikdy?“

Zasmiala som sa. „Vieš, ako to myslím.“

„To nič. Som trpezlivý. Pôjdeš so mnou aspoň na drink?“

Usmiala som sa. „Na jeden. Ako som povedala, ráno vstávam.“

„Dohodnuté. Zatiaľ mi to stačí.“ Objal ma okolo pliec. „Ešte jedno varovanie. Pred východom vždy čaká pár fanúšikov na autogram. Nerád by som ich obišiel bez povšimnutia, tak možno chvíľu potrvá, kým sa odtiaľto vymotáme.“

Páčilo sa mi, že sa ochotne pristaví pri fanúšikoch. „Dobre.“

Len čo sme vyšli von, ľudia naňho začali pokrikovať. Bolo ich však oveľa viac než pár. Ochrankári nás obkolesili a Max donekonečna podpisoval. Našli sa aj takí, čo ho požiadali o selfie, a on sa k nim sklonil a vystrúhal úsmev. Jamky na lícach očividne majú mnoho výhod. Niektorí mu prisahali nehynúcu lásku, iní sa ho vypytovali na dnešný zápas. Max im pokojne odpovedal. Rad sa konečne zmenšil až o polhodinu. Asi osemnásťročný chlapec ukázal bradou na mňa.

„To je tvoja frajerka? Je sexi.“

Max ustrnul uprostred podpisu a varovne naňho pozrel. „Pozor na jazyk. A maj trochu úcty k ženám. Zvlášť k tejto. Možno je to budúca pani Yearwoodová.“ Zaletel ku mne pohľadom. „Len to ešte nevie.“